

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžik/4/2019
Identifikačné číslo spisu: 1017201497
Dátum vydania rozhodnutia: 02.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1017201497.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Nory Halmovej, v právnej veci žalobcu: Q. M. Q., R., bytom W. X, V., zastúpeného Mgr. Pavlom Balážom, advokátom, so sídlom Pribinova 4, Bratislava, proti žalovanému (sťažovateľovi): Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska ul. 71, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky č. 48004/2017-42-II z 2. augusta 2017, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/133/2017-75 zo 7. marca 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh žalovaného na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti z a m i e t a .

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/133/2017-75 zo 7. marca 2019 z a m i e t a .

Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanému nárok na úplnú náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 6S/133/2017-75 zo 07.03.2019 zrušil rozhodnutie ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky č. 48004/2017-42-II z 02.08.2017 ako aj rozhodnutie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 342/2017-142-I z 03.07.2017 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalobcovi voči žalovanému priznal krajský súd právo na úplnú náhradu trov konania podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 175 ods. 1 SSP.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalobou napadnutým rozhodnutím ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky zamietla rozklad žalobcu a potvrdila rozhodnutie vydané v prvom stupni Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky č. 342/2017-142-I z 03.07.2017, ktorým ministerstvo podľa § 11 ods. 1 písm. d/, § 18 ods. 2 a § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z.z.“) v spojení s § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny

poriadok“) nevyhovelo žiadosti žiadateľa (žalobcu) o sprístupnenie informácií, doručenej dňa 22.06.2017, v ktorej požadoval sprístupnenie, cit.: „Dovoľujem si Vás požiadať o spisové značky práve prebiehajúcich konaní pred Súdny dvorom EÚ, v ktorých Slovenská republika podala akékoľvek písomné vyjadrenie.“ Žalovaný nevyhovelo žiadosti žalobcu z dôvodu, že ním požadované informácie sa týkajú rozhodovacej činnosti medzinárodných súdnych orgánov.

3. Krajský súd uviedol, že základnou právnou otázkou bolo posúdenie, či žalovaný na žiadosť žalobcu správne aplikoval dôvod nesprístupnenia požadovaných informácií podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z.

4. Krajský súd s poukazom na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3SŽik/1/2018 z 23.01.2019 a sp.zn. 3SŽi/28/2013 z 11.02.2014 ustálil, že výklad § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z. zo strany žalovaného vo vzťahu k predmetnej žiadosti žalobcu nie je správny. Žalobca žiadal o sprístupnenie informácií, a to spisových značiek práve prebiehajúcich konaní pred Súdny dvorom EÚ, v ktorých Slovenská republika podala akékoľvek písomné vyjadrenie. Krajský súd bol toho názoru, že pri posudzovaní žiadosti žalobcu bolo povinnosťou žalovaného v prvom rade ustáliť, aký charakter majú žalobcom požadované informácie a nie predovšetkým zamerať svoju pozornosť na stav konaní pred Súdny dvorom EÚ, ktorých sa žalobcom požadované informácie (spisové značky) týkajú. Podľa krajského súdu je nepochybné, že spisové značky, aj keď sa týkajú prebiehajúcich konaní pred medzinárodným súdnym orgánom (Súdny dvorom EÚ), sú informáciami evidenčného charakteru, ktorých sprístupnenie v žiadnom prípade nemôže ohroziť záujem chránený uvedeným zákonným ustanovením tak, ako na to vo svojich rozhodnutiach žalovaný poukázal. Spisové značky ako informácie evidenčného charakteru nemožno podľa krajského súdu stotožňovať s pojmom „rozhodovacia činnosť“, ktorý ustálila súdna prax.

5. Krajský súd dospel tiež k záveru, že správne orgány oboch stupňov žiadnym spôsobom nevysvetlili, prečo môžu mať žalobcom požadované informácie evidenčný charakter len vtedy, ak sa týkajú skončených konaní, v tomto prípade pred medzinárodným súdnym orgánom (Súdny dvorom EÚ).

6. Na základe vyššie uvedených dôvodov krajský súd uzavrel, že nebolo možné na žiadosť žalobcu aplikovať dôvod nesprístupnenia požadovaných informácií podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z., a teda rozhodnutia žalovaného nemožno považovať za rozhodnutia vychádzajúce zo správneho právneho posúdenia veci a za rozhodnutia zákonné.

7. Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť žalovaný (sťažovateľ) z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ SSP, navrhujúc, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

8. V dôvodoch uviedol, že považuje rozsudok krajského súdu za nesprávny, založený na nesprávnom právnom posúdení veci a zároveň za nepreskúmateľný, keď jeho odôvodnenie nemožno považovať za dostatočné, naplňajúce právo žalovaného na spravodlivý proces. Podľa názoru žalovaného krajský súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil a nevysporiadal sa v ňom so všetkými relevantnými námietkami žalovaného produkovanými v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného, ako aj obsiahnutými v odôvodnení samotných zrušených rozhodnutí. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že krajský súd síce vyslovil záver, podľa ktorého spisové značky, aj keď sa týkajú prebiehajúcich konaní pred medzinárodným súdnym orgánom, sú informáciami len evidenčného charakteru, ktorých sprístupnenie nemôže ohroziť záujem chránený § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z. tak, ako na to vo svojich rozhodnutiach poukázal žalovaný, avšak tento svoj záver (kľúčový pre rozhodnutie vo veci samej) o nesprávnom právnom posúdení veci žalovaným žiadnym spôsobom neodôvodnil. Žalovaný poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3SŽi/8/2009 z 18.02.2010 a sp.zn. 5SŽi/1/2011 z 15.12.2011 a uviedol, že už v napadnutých rozhodnutiach konštatoval, že žalobcom požadovaná informácia nemá charakter len evidenčnej informácie, keď žalobca svojou žiadosťou žiadal sprístupniť informácie o procesnom postupe účastníka konania resp. intervenienta, t.j. či konkrétny subjekt - Slovenská republika intervnuje v konkrétnom konaní, a teda požiadal o informácie, ktoré

obsahuje súdny spis, a na tieto sa podľa žalovaného vzťahuje obmedzenie prístupu k informáciám. Sprístupnením žiadateľom požadovaných informácií by podľa žalovaného došlo k sprístupneniu procesnej stratégie Slovenskej republiky, pre ktorú je v jej záujme zúčastniť sa na určitom konaní, resp. v ňom postupovať iným spôsobom (napr. už neposkytnúť vyjadrenie). Preto aj čiastkové odkrytie informácií o niektorých konaniach, ktoré by sa mohli zdať málo relevantnými, môže podľa žalovaného spôsobiť ohrozenie presadzovania tohto postupu v daných konaniach a ohroziť neustrannosť rozhodovacieho procesu pred súdmi EÚ a ovplyvniť celý rozhodovací proces.

9. Už prvostupňový správny orgán jasne vymedzil dôvody, pre ktoré dospel k záveru, že žalobcom požadovaná informácia predstavuje informáciu, ktorá sa týka rozhodovacej činnosti medzinárodného súdneho orgánu, a to aj po zohľadnení skutočnosti, že ide o žiadosť o sprístupnenie spisových značiek, ktoré sú súdnou judikatúrou v kontexte vnútroštátnych konaní považované za informácie evidenčného charakteru, ktoré nemožno stotožňovať s pojmom „rozhodovacia činnosť“. Žalovaný vo svojom rozhodnutí k uvedenému dodal, že aj informácie, ktoré by na prvý pohľad mohli byť považované za majúce len evidenčný charakter (spisové značky konaní) nadobúdajú v podobe ich uceleného spracovania spôsobom použitým v požadovanom dokumente a podľa kritérií v ňom uvedených charakter informácie, ktorá má strategický význam pri postupovaní Slovenskej republiky pred súdmi EÚ.

10. V kontraste k uvedenému potom podľa žalovaného stojí strohé konštatovanie krajského súdu, že spisové značky, aj keď sa týkajú prebiehajúcich konaní pred medzinárodným súdnym orgánom, sú informáciami len evidenčného charakteru, ktorých sprístupnenie nemôže ohroziť záujem chránený § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z. tak, ako na to vo svojich rozhodnutiach poukázal žalovaný. Prečo, resp. na základe akej úvahy dospel krajský súd k tomuto záveru však z jeho rozhodnutia nevyplýva. Žalovaný dodal, že v zmysle § 139 ods. 2 SSP je potrebné, aby súd v odôvodnení svojho rozhodnutia ozrejmil dôvody a právne úvahy, skrz ktoré dospel k určitému záveru, a to najmä za situácie, že v rozhodnutiach žalovaného je jeho právny názor na vec, odlišný od názoru krajského súdu, podrobne odôvodnený.

11. Žalovaný namietal, že súdna prax, na ktorú odkazuje krajský súd (napr. rozsudok sp.zn. 3Sž/28/2013) sa formovala vo vzťahu k vnútroštátnym konaniam na súdoch a informáciám (vrátane spisových značiek) obsiahnutým v súdnych registroch vedených na týchto súdoch. Pre posúdenie prejednávanej veci je však podľa žalovaného potrebné vziať do úvahy, že žalobca v tomto konaní svojou žiadosťou nežiadal súd ako povinnú osobu o evidenčné informácie zo súdneho registra, ale predmetom jeho žiadosti bola de facto informácia o procesnom postupe Slovenskej republiky ako intervenienta v konaniach pred medzinárodným súdnym orgánom, teda informácia, či konkrétny subjekt - Slovenská republika podala v konaní písomné vyjadrenie. Konania vedené pred medzinárodným súdnym orgánom je podľa žalovaného potrebné vnímať nielen v ich jednotlivosti, ale aj vo vzájomných súvislostiach, špecifických pre konania vedené pred súdmi EÚ, ktoré môžu odkrývať dôvody procesnej stratégie Slovenskej republiky. Konania pred uvedenými súdmi predstavujú proces vedúci k ovplyvňovaniu medzinárodných a diplomatických vzťahov s dôsledkami na dôležité vnútroštátne otázky. Konania pred súdmi EÚ majú teda významný vplyv na dôležité záujmy Slovenskej republiky, iných členských štátov, tretích štátov, medzinárodných inštitúcií, nadnárodných korporácií, fyzických a právnických osôb. Výzradenie procesnej stratégie Slovenskej republiky v konaniach pred súdmi EÚ by ovplyvnilo správanie sa iných subjektov s konkrétnymi záujmami v konaní a v konečnom dôsledku by viedlo k zásahom do vlastnej rozhodovacej činnosti medzinárodného súdneho orgánu.

12. K názoru krajského súdu, že žalobou napadnuté rozhodnutia sú nedostatočne odôvodnené, žalovaný s týmto nesúhlasil a uviedol, že ani jedno zo súdom zrušených rozhodnutí nekonštatuje (a ani nepracuje s takou právnou úvahou), že žalobcom požadované informácie majú evidenčný charakter len vtedy, ak sa týkajú už skončených konaní.

13. V závere žalovaný navrhol, aby kasačný súd priznal kasačnej sťažnosti odkladný účinok podľa § 447 ods. 1 SSP s tým, že v opačnom prípade hrozí závažná ujma Slovenskej republike, ak by mala pri

aplikácií neodôvodnených záverov krajského súdu vyzradiť vlastnú procesnú stratégiu v podobe sprístupnenia žalobcom požadovaných informácií. Z rovnakých dôvodov žalovaný navrhol, aby kasačný súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie.

14. Žalobca vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalovaného uviedol, že žalovaný sa snaží presvedčiť kasačný súd o tom, že požadované informácie (spisové značky prebiehajúcich konaní) majú strategický význam pre postup pri zastupovaní Slovenskej republiky pred súdmi EÚ a ich sprístupnenie môže dokonca ohroziť rozhodovací proces Súdneho dvora EÚ, a že na požadované informácie je potrebné nazerat' odlišne od evidenčných informácií z vnútroštátnych súdnych registrov, ktoré sa majú podľa ustálenej judikatúry sprístupňovať. Táto argumentácia žalovaného je podľa žalobcu nesprávna a založená na fiktívnych dôvodoch.

15. Žalobca poukázal na to, že žalovaný sa doteraz nevyjadril k dôkazu, ktorý bol predložený spolu so žalobou - Zápisnica o pojednávaní priestupku k výpovedi zástupkyne SR pred súdmi EÚ, ktorá výslovne uviedla, že spisové značky práve prebiehajúcich konaní pred Súdnym dvorom EÚ, v ktorých Slovenská republika podala akékoľvek písomné vyjadrenie sú informácie zo súdneho registra, ktoré Súdny dvor EÚ môže komukoľvek vyhľadať, urobiť rešerš a/alebo si tieto informácie môže ktokoľvek (teda aj žalobca) vyhľadať sám v sídle Súdneho dvora EÚ, pretože ide o informácie, ktoré sú voľne dostupné v jeho súdnom registri. Postup žalovaného tak podľa žalobcu nesleduje žiadny legitímny cieľ (ako nevyhnutnú podmienku obmedzenia každého základného práva, teda aj základného práva na informácie), napr. ochranu rozhodovacej činnosti Súdneho dvora EÚ, keďže požadované informácie sú verejne dostupné.

16. Informácie z vnútroštátnych súdnych registrov (vrátane informácií o prebiehajúcich konaniach) sa v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedenej v žalobe majú sprístupňovať, pritom vnútroštátne registre nie sú verejne dostupné a napriek tomu podliehajú sprístupňovaniu. Súdny register Súdneho dvora EÚ naopak verejne dostupný je. Závery judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sú preto tým viac na prejednávanú vec relevantnejšie. Podľa žalobcu je teda vylúčené, aby sprístupnenie požadovaných informácií ohrozilo rozhodovací proces Súdneho dvora EÚ alebo postup pri zastupovaní SR, ako tvrdí žalovaný, keďže Súdny dvor EÚ ich sám sprístupňuje vo svojom sídle. Okrem toho časť požadovaných informácií bola verejne dostupná aj priamo na webovom sídle Súdneho dvora EÚ, k čomu sa žalovaný v konaní nevyjadril.

17. Žalobca k vyjadreniu pripojil upovedomenie Verejnej ochrankyne práv č. 3276/2018/OV a k tomuto uviedol, že sa týkalo druhu informácií, o ktoré ide v tomto konaní - spisové značky prebiehajúcich konaní pred Súdnym dvorom EÚ. V predmetnom upovedomení je verejnou ochrankyňou práv konštatované, že nenachádza „priamu súvislosť medzi odhalením procesnej stratégie SR v konaniach evidenčnými informáciami v Materiáli a spôsobilosťou zasiahnuť do objektivity a nestrannosti vlastnej rozhodovacej činnosti súdu“. Teda aj verejná ochrankyňa práv vyvrátila fiktívne dôvody, na ktoré sa žalovaný odvoláva v kasačnej sťažnosti.

18. V závere žalobca uviedol, že žalovaný nerešpektoval ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá sa týka prístupu k evidenčným informáciám zo súdnych registrov, a na ktorú žalobca upozorňoval už v administratívnom konaní. Rovnako žalovaný nerešpektoval rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžo/105/2015, ktorý sa týkal žalobcu a žalovaného v tomto konaní a v ktorom išlo rovnako o prístup k spisovým značkám prebiehajúcich konaní pred Súdnym dvorom EÚ, ktoré sa nachádzali v dokumente, o ktorý v danom konaní išlo.

19. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalovaného zamietol a žalobcovi priznal náhradu trov konania pred kasačným súdom.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti

(453 ods. 1 a 2 SSP) a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovaného nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť. Kasačný súd rozhodol o kasačnej sťažnosti bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP). Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v lehote najmenej piatich dní pred jeho vyhlásením (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

21. K žiadosti žalovaného o nariadenie pojednávania kasačný súd uvádza, že o kasačnej sťažnosti sa spravídla rozhoduje bez pojednávania, pričom pojednávanie je možné nariadiť, ak to súd považuje za potrebné (§ 455 SSP). Z uvedeného je zrejmé, že nariadenie pojednávania na najvyššom súde ako súde kasačnom bude skôr predstavovať výnimku ako pravidlo a bude závisieť výlučne od okolností konkrétnej prejednávanej veci a od úvahy kasačného súdu. Kasačný súd nedospel k záveru o potrebe nariadenia pojednávania v predmetnej veci.

22. Predmetom kasačného konania bol rozsudok, ktorým krajský súd zrušil rozhodnutie ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky č. 48004/2017-42-II z 02.08.2017 ako aj rozhodnutie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 342/2017-142-I z 03.07.2017 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

23. Žalobou napadnutým rozhodnutím ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky zamietla rozklad žalobcu a potvrdila rozhodnutie vydané v prvom stupni Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky č. 342/2017-142-I z 03.07.2017, ktorým ministerstvo podľa § 11 ods. 1 písm. d/, § 18 ods. 2 a § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. v spojení s § 46 a § 47 správneho poriadku nevyhovelo žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií z dôvodu, že ním požadované informácie sa týkajú rozhodovacej činnosti medzinárodných súdnych orgánov. Žalobca požadoval sprístupniť spisové značky práve prebiehajúcich konaní pred Súdnym dvorom EÚ, v ktorých Slovenská republika podala akékoľvek písomné vyjadrenie.

24. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

25. Podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z. povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov alebo orgánu činného v trestnom konaní okrem informácie, ktorá sa sprístupňuje podľa osobitného predpisu, rozhodnutia policajta v prípravnom konaní podľa druhej časti druhej hlavy piateho dielu Trestného poriadku a informácie o vznesení obvinenia vrátane opisu skutku, ak ich sprístupnenie nezakazuje zákon alebo ak ich sprístupnenie neohrozuje práva a právom chránené záujmy.

26. Podľa § 12 zákona č. 211/2000 Z.z. všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon. Oprávnenie odmietnuť sprístupnenie informácie trvá iba dovtedy, kým trvá dôvod nesprístupnenia.

27. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z., ak povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie. Rozhodnutie nevydá v prípade, ak žiadosť bola odložená (§ 14 ods. 3).

28. Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použijú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

29. Na úvod kasačný súd uvádza, že základom interpretácie a aplikácie článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a

povinnostiach, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Ústavný súd Slovenskej republiky princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore cit.: „(...) V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasťou okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané.“ (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. septembra 1999, sp.zn. I. ÚS 17/1999, zhodne tiež z 13. októbra 1999, sp.zn. I. ÚS 44/1999). Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky tiež kladie dôraz, že v súlade s článkom 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky s uplatňovaním princípu právnej istoty v právnom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem; medzi ústavné princípy vlastné právnomu štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ako aj zásada primeranosti, respektíve proporcionality (m.m. PL. ÚS 1/04). Z článku 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu, realizujúce svoju rozhodovaciu právomoc, sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (článok 7 Ústavy Slovenskej republiky) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

30. Z hľadiska ústavného (a tiež systematického) možno subsumovať právo na informácie pod kategóriu základných práv a slobôd prvej generácie, ktoré sú z hľadiska slovenského ústavného práva zaradené v Treťom oddiele, Druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky a nazvanom „Politické práva“. Základné právo na informácie v zmysle článku 26 Ústavy Slovenskej republiky je nevyhnutné vykladať v kontexte demokratického a právneho charakteru štátu, ktorý je ako jeden zo základných princípov formulovaný v článku 1 ods. 1 ústavy. Uvedené základné právo predstavuje spolu s právom na slobodu prejavu ústavnú záruku na existenciu slobodnej tvorby a výmeny názorov, ideí, poznatkov či informácií bez ohľadu na ich význam, účelnosť či obsah. Takto sledovaný účel základného práva na informácie sa pritom nepremiata len do roviny slobody vytvárania a sprostredkovania názorov vo vzťahu k veciam verejným, kde je súvislosť s hodnotami demokratického štátu zjavná, ale naopak, má výrazne širší dosah dotýkajúci sa rozmanitých sfér života jednotlivcov aj spoločnosti (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. januára 2011, PL. ÚS 1/09). Z ústavnej definície vyplýva, že právo na informácie má tri zložky, a to vyhľadávanie, prijímanie a rozširovanie informácií. Pri bližšej analýze sa dá dospieť k názoru, že ide o tri relatívne samostatné zložky práva na informácie. Vyhľadávanie informácií je vlastne zisťovanie, či v oblasti záujmu toho, kto informácie vyhľadáva, informácie vôbec existujú, aké a kde sa nachádzajú. Nejde teda ešte o samotné informácie, ale o informáciu o informáciách. Prijímanie informácií je získanie informácie do vlastnej dispozičnej sféry tak, aby mohla byť subjektom pre vlastnú potrebu, ako aj pre potrebu iných spracovaná. Získanie informácie sa môže uskutočňovať tak zmyslovými orgánmi, ako aj rôznymi technickými prostriedkami, akými sú za súčasného stavu zvukové, obrazové, ako aj zvukovo-obrazové záznamy, ale aj akýmkoľvek iným spôsobom. Rozširovanie informácií je akýkoľvek spôsob odovzdania prijatej informácie ďalšiemu subjektu, respektíve ďalším subjektom (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 26. apríla 2001, sp.zn. I. ÚS 57/00). K samotnému obsahu informácií Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí zo 16. júna 1999, sp.zn. II. ÚS 10/99 uviedol, že Ústava Slovenskej republiky prostredníctvom práva na informácie vytvára tri skupiny informácií. Prvú predstavujú informácie, ktoré štátne orgány a orgány územnej samosprávy musia predložiť oprávneným osobám. Druhú skupinu tvoria informácie, ktoré štátne orgány ani iné orgány verejnej moci nemusia predložiť oprávneným osobám, ale musia strpieť prístup k nim, ak oprávnené osoby uplatnia svoje právo na informácie. Tretiu skupinu informácií tvoria informácie, ktoré nemožno zverejniť, pretože ide o

informácie podliehajúce úprave článku 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Tiež dodal, že Ústava Slovenskej republiky neobmedzuje právo na informácie z hľadiska predmetu tohto práva, teda neustanovuje pozitívny výpočet informácií, ktoré oprávnená osoba môže vyhľadávať, prijímať a rozširovať, ani neurčuje negatívny výpočet informácií, ktoré nemožno vyhľadávať, prijímať a rozširovať. Predmetom práva na informácie môžu byť všetky informácie, pokiaľ nejde o informácie podliehajúce obmedzeniu článkom 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

31. V súvislosti s obmedzením práva na informácie kasačný súd uvádza, že toto je možné výlučne za splnenia troch podmienok, a to zákonnosti (zásah do tohto práva možno vykonať len na základe zákona a v súlade s ním), legitímnosti cieľa (Ústava Slovenskej republiky taxatívne vymenúva dôvody obmedzenia práva na informácie) a nevyhnutnosti zásahu v demokratickej spoločnosti. Ústavný súd Slovenskej republiky v tomto zmysle uviedol, že cit.: „(...) Ústava podľa čl. 26 zaručuje osobitnú ochranu slobody prejavu aj práva prijímať, vyhľadávať a rozširovať idey a informácie. Okrem všeobecných podmienok, ktoré sa pri obmedzovaní všetkých základných práv a slobôd musia dodržať podľa čl. 13 ústavy, sloboda prejavu a právo prijímať, vyhľadávať a rozširovať idey a informácie sa môže obmedziť, iba ak sa splnia osobitné podmienky podľa čl. 26 ods. 4 ústavy. Obmedzenie práva na informácie v súlade s ústavou je dovolené len vtedy, ak sa splní formálna podmienka zákona a dve kumulatívne materiálne podmienky. Ústava za nijakých okolností nedovoľuje upustiť od splnenia všetkých troch podmienok obmedzenia slobody prejavu a práva na informácie. Formálna podmienka znamená, že obmedzenie prijme národná rada v právnom predpise so silou zákona. Termínom „zákon“ sa neoznačuje jeden všeobecne záväzný právny predpis so silou zákona, ale neurčitý počet všeobecne záväzných právnych predpisov s definovaným stupňom právnej sily (II. ÚS 28/96). ...Prvou materiálnou podmienkou je požiadavka, aby obmedzenie slúžilo na ochranu práv a slobôd iných alebo sa ním musí chrániť bezpečnosť štátu, verejný poriadok, verejné zdravie alebo mravnosť. Na splnenie prvej materiálnej podmienky stačí preukázanie existencie jedného z citovaných záujmov. Druhou materiálnou podmienkou je podmienka nevyhnutnosti prijatia obmedzenia.“ (PL. ÚS 15/98).

32. Na úseku slobodného prístupu k informáciám zákonodarca zákonom č. 211/2000 Z.z. v § 8 až § 11 zaviedol inštitút obmedzenia prístupu k informáciám formou legislatívneho vymedzenia prípadov tohto obmedzenia. Jedná sa o ochranu utajovaných skutočností (§ 8), ochranu osobnosti a osobných údajov (§ 9), ochranu obchodného tajomstva (§ 10), ďalšie obmedzenia prístupu k informáciám (§ 11). Tieto obmedzenia je nutné chápať v kontexte na ne nadväzujúceho § 12, v ktorom zákonodarca zaviedol tzv. princíp selekcie, podľa ktorého všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon. Oprávnenie odmietnuť sprístupnenie informácie trvá iba dovtedy, kým trvá dôvod nesprístupnenia. Cez uvedené ustanovenie sa skúma materiálny charakter obmedzenia prístupu k informáciám. Jeho obsahom je požiadavka, aby oprávnené obmedzenie práva na informácie bolo uplatnené vždy čo v najmenšom rozsahu; naplňuje a zároveň garantuje požiadavku minimalizácie zásahu do základných práv a slobôd. Na tomto mieste kasačný súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 29. júla 2009, sp.zn. 1As/98/2008 podľa ktorého cit.: „(...) Žadateľ o informáciu má nepochybné právo žadať o informácie v libovoľnom rozsahu - t.j. napríklad vyžádať si i kópiu celého správneho spisu. Je však povinnosťou povinného subjektu overiť, zda požadovaný materiál neobsahuje informácie, na ktoré sa vzťahujú zákonné omešenie. To má pak nutně za následek prověření jednotlivých součástí poskytovaného spisu z hlediska jejich kompatibility se zákonnými limity práva na informace.“

33. Kasačný súd považuje, aj v kontexte s vyššie uvedeným, ďalej za potrebné uviesť, že jednotlivé zákonné obmedzenia práva na informácie je nutné vykladať reštriktívne. To znamená, že právo na informácie vo svojich podobách podlieha výnimkám (§ 8 až § 11 zákona č. 211/2000 Z.z.), ktoré však musia byť úzko interpretované, pričom nevyhnutnosť každého obmedzenia musí byť riadne a presvedčivo preukázaná. Overenie tejto „nevyhnutnosti“ v demokratickej spoločnosti znamená zaoberať sa v prvom rade otázkou, či takýto zásah je odôvodnený „naliehavou spoločenskou potrebou“, či zásah bol primeraný sledovanému legitímnemu cieľu a či dôvody, z ktorých orgány verejnej správy vychádzali

pri obmedzení práva na informácie sú relevantné, dostatočné a presvedčivo zistené (v tomto zmysle pozri napríklad rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci K. proti B., 2006, prípadne N. proti N., 1999). Z uvedeného je zrejmé, že vždy je nutné jednoznačne zistiť nevyhnutnosť a konkrétne dôvody vedúce k obmedzeniu práva na informácie. Pred samotným rozhodnutím o nesprístupnení informácií, ktoré je zásahom do práva na sprístupnenie informácií, je potrebné zvážiť, či existuje iný prostriedok, ktorý by rovnako chránil uvedenú ústavnú hodnotu, ale zároveň by aj sprístupnil žiadané informácie (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Sžik/2/2018 z 29.01.2020).

34. Znenie zákona č. 211/2000 Z.z. v dotknutom ustanovení § 11 ods. 1 dáva povinnej osobe možnosť obmedzenia, alebo nesprístupnenia požadovanej informácie v plnom rozsahu aj v prípade týkajúceho sa cit.: „(...) rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov alebo orgánu činného v trestnom konaní okrem informácie, ktorá sa sprístupňuje podľa osobitného predpisu, rozhodnutia policajta v prípravnom konaní podľa druhej časti druhej hlavy piateho dielu Trestného poriadku a informácie o vznesení obvinenia vrátane opisu skutku, ak ich sprístupnenie nezakazuje zákon alebo ak ich sprístupnenie neohrozuje práva a právom chránené záujmy;“ Pre úplnosť kasáčny súd uvádza, že pod pojmom „rozhodovacia činnosť“ je potrebné v širšom slova zmysle rozumieť kompetenciu súdnych orgánov konať a rozhodovať v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, v správnom súdnictve o preskúmaní zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosti rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon (článok 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). V užšom slova zmysle sa pod týmto pojmom rozumie konanie a rozhodovanie súdu v konkrétnej právnej veci, t.j. od začatia konania (na základe návrhu alebo bez návrhu), cez jednotlivé procesné úkony, procesné čiastkové rozhodnutia, až po rozhodnutie vo veci samej. Pôjde najmä o procesné pravidlá vedenia konania (procesné úkony účastníkov konania alebo procesné rozhodnutia, vydané v priebehu súdneho konania, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej) a rozhodnutia súdu v konkrétnej právnej veci. Za uvedené procesné úkony alebo procesné rozhodnutia možno považovať napríklad vyjadrenie účastníkov konania, ustanovenie tlmočníka, znalca, opatrovníka, rozhodnutie o námietke zaujatosti, ktorých spoločným znakom je, že nejde o rozhodnutia konečné, ale po ich vydaní konanie pred súdom pokračuje (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sž/7/2009 z 8. októbra 2009, sp.zn. 5Sž/1/2011 z 15. decembra 2011).

35. „Do obsahu pojmu rozhodovacia činnosť nepatria evidenčné informácie zo súdnych registrov. Za informácie týkajúce sa rozhodovacej činnosti súdu by nemali byť považované ani informácie organizačno-technickej povahy, ktoré sa týkajú prejednávania alebo rozhodovania konkrétneho sporu, alebo inej právnej veci, ako napríklad informácie o tom, či bol podaný návrh na začatie konania (ak nie je poskytnutie informácie v rozpore s právom chránenými záujmami), informácie kedy a kde sa bude konať pojednávanie, či bolo pojednávanie odročené, či je rozhodnutie právoplatné, alebo či bol proti rozhodnutiu podaný opravný prostriedok. Rovnako by sa obmedzenie nemalo vzťahovať ani na informáciu o tom, ktorému konkrétnemu sudcovi bol pridelený určitý prípad alebo aká je spisová značka určitého konkrétneho konania.“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Sž/7/2016 z 22.11.2018).

36. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp.zn. 3Sž/28/2013 z 11.02.2014 uviedol, že „Najvyšší súd poukazuje na to, že vývoj v súdnej praxi obsahu pojmu „rozhodovacia činnosť“ v § 11 ods. 1 písm. d/ zák. č. 211/2000 Z. z. ustálil tak, že do tohto pojmu nepatria evidenčné informácie zo súdnych registrov, pri zachovaní princípov ochrany osobných údajov fyzických osôb.“

37. „Cieľom zákonného obmedzenia práva na informácie poskytované o činnosti súdov a orgánov činných v trestnom konaní, zamýšľaným zákonodarcom v zmysle § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z., je ochrana pred neprimeraným zasahovaním do vlastnej rozhodovacej činnosti súdov (resp. orgánov činných v trestnom konaní) a tým aj verejný záujem na nestrannom a nezávislom súdnictve, ktorý cieľ je potrebné považovať za legitímny s ohľadom na ústavne ustanovený obsah dotknutého základného práva.“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Sž/6/2011 z 21.03.2012).

38. Vzhľadom na súdnu praxou vymedzený obsah pojmu „rozhodovacia činnosť“ a cieľ obmedzenia práva na informácie podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z. dospel kasačný súd k záveru, že v prípade žalobcom požadovaných informácií (spisové značky práve prebiehajúcich konaní pred Súdny dvorom EÚ, v ktorých Slovenská republika podala akékoľvek písomné vyjadrenie) nejde o informácie, na ktoré sa vzťahuje obmedzenie podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z. Ani zo žalobou napadnutých rozhodnutí nevyplýva, akým konkrétnym spôsobom by mohla informácia o spisových značkách prebiehajúcich konaní pred Súdny dvorom EÚ, v ktorých Slovenská republika podala akékoľvek písomné vyjadrenie, zasiahnuť do vlastnej rozhodovacej činnosti Súdneho dvora EÚ. Ako už bolo vyššie uvedené, dôvody, z ktorých povinné osoby pri obmedzení práva na informácie vychádzajú, musia byť relevantné, dostatočné a presvedčivo zistené a nevyhnutnosť každého obmedzenia musí byť riadne a presvedčivo preukázaná. Kasačný súd v tejto súvislosti dodáva, že žalobca nežiadal v preskúmvanej veci sprístupniť samotné vyjadrenia Slovenskej republiky podané v prebiehajúcich konaniach pred Súdny dvorom EÚ.

39. Kasačný súd taktiež poukazuje na čl. 21 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora EÚ, (ďalej len „Rokovací poriadok“) v zmysle ktorého „Pod dohľadom tajomníka vedie kancelária Súdneho dvora register, do ktorého sa postupne zapisujú všetky podania, prílohy k nim a podporné dokumenty v poradí, v akom boli podané.“ Podľa čl. 22 ods. 1 Rokovacieho poriadku „Každý môže nahliadnuť do registra v kancelárii a po zaplacení poplatku podľa sadzobníka určeného Súdny dvorom na základe návrhu tajomníka si z neho môže dať vyhotoviť kópie alebo výpisy.“ Na základe uvedeného kasačný súd konštatuje, že povinná osoba nemôže odmietnuť poskytnutie informácie s odvolaním sa na ochranu zachovania autority a nestrannosti súdnej moci tretieho subjektu (v tomto prípade Súdny dvor Európskej únie), pokiaľ pravidlá, podľa ktorých sa tento subjekt riadi, umožňujú ich sprístupňovanie verejnosti (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Sžik/2/2018 z 29.01.2020).

40. Kasačný súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžo/105/2015 z 22.02.2017, v obdobnej veci, v ktorého odôvodnení sa uvádza:

„Preskúmaním veci najvyšší súd zistil, že žalovaný neprístupnil požadované informácie v celom rozsahu. Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z. sa však neaplikuje ako izolovaná právna norma, ale vždy v spojení s ustanovením § 12 zákona č. 211/2000 Z.z., cez ktoré ustanovenie sa skúma materiálny charakter obmedzenia prístupu k informáciám.

Z obsahu odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia Ev. č. 222/2013-34-I zo dňa 28.03.2013 vyplýva, že „pokiaľ ide o jeho prvú časť, tá sa týka priamych žalôb podaných SR pred súdmi EÚ, a to identifikácie veci, dňa jej odoslania, dotknutého rezortu, oblasti a stavu konania vo veci. Ide teda o informácie, ktoré sa priamo týkajú konaní pred súdmi EÚ, ktoré sa začali na základe iniciatívy samotnej SR, čo vyjadruje záujem štátu na istom výsledku konania.

Druhá časť materiálu sa týka konaní, v ktorých je SR žalovanou stranou, a to či už zo strany Európskej komisie alebo iného členského štátu. Konkrétne ide o identifikáciu „priestupku“ (relevantného predsúdneho konania, na ktoré nadväzuje súdna fáza), dotknutého právneho aktu EÚ, ktorého porušenie je SR vytýkané a zodpovedného rezortu, čísla konania a jeho aktuálneho stavu. Ide teda o informácie, ktoré sa priamo týkajú konaní pred súdmi EÚ vedených proti SR, pričom prehra v spore by predstavovala negatívne dôsledky pre SR.

Tretia časť materiálu sa týka stanovísk predložených SR v prejudiciálnych konaniach, a to identifikáciu veci a dátum jednotlivých úkonov SR, oblasť a identifikáciu rezortu, ktorý je daným konaním vecne dotknutý, ako aj stav konania. To predstavuje informácie, ktoré sa priamo týkajú konaní pred súdmi EÚ o prejudiciálnych otázkach, pričom zapojenie SR vyjadruje záujem štátu na istom stanovisku Súdneho dvora k výkladu resp. platnosti aktu EÚ.

Štvrtá časť materiálu sa týka ostatných konaní, v ktorých SR intervenuje na podporu návrhov niektorého z účastníkov konania. Obsahuje informácie identifikujúce danú vec, účastníkov, oblasť, dotknutý rezort, podporovaného účastníka a stav daného konania. Uvedené informácie sa priamo týkajú konaní pred súdmi EÚ, pričom podpora jedného z účastníkov vyjadruje záujem štátu na istom výsledku konania.

Napokon, piata časť materiálu sa týka iných úkonov SR v konaniach pred súdmi EÚ. Ide o informácie o identifikácii danej veci, oblasti, dotknutom rezorte, type úkonu SR a stave konania. Tieto informácie

môžu identifikovať postoj SR k istej právnej otázke, od ktorej môže závisieť aj výsledok daného konania“.

Najvyšší súd konštatuje, že len evidenčné informácie nespĺňajú materiálny charakter obmedzenia prístupu k informáciám v zmysle § 12 zák. č. 211/2000 Z.z.“

41. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody kasačný súd kasačnú sťažnosť žalovaného podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

42. Vo vzťahu k návrhu žalovaného na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti kasačný súd uvádza, že v predmetnej veci návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti podal orgán verejnej správy. Na tomto mieste je potrebné ďalej uviesť, že inštitút odkladného účinku má primárne poskytovať ochranu žalujúcej fyzickej osobe, právnickej osobe, ďalšiemu účastníkovi konania, osobe zúčastnenej na konaní pred výkonom napadnutého rozhodnutia, avšak v záujme zachovania zásady rovnosti účastníkov konania v konaní pred správny súdom nie je možné „obrat“ o túto možnosť aj samotný orgán verejnej správy (§ 5 ods. 9 SSP). Hrozba závažnej ujmy však na strane orgánu verejnej správy bude menej častá, ako hrozba závažnej ujmy na strane žalobcu, prípadne ďalších osôb už vyššie zmienených (viď napríklad uznesenie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky zo 16. júla 2015, č.k. 7 Ads 182/2015-25). Vznik takto chápanej ujmy musí byť v príčinnej súvislosti s výkonom, či iným právnym následkom plynúcim z rozhodnutia krajského súdu. Zatiaľ čo žalujúca fyzická, právnická osoba, ďalší účastník konania, osoba zúčastnená na konaní, bude spravidla spájať ujmu so svojimi subjektívnymi právami, žalovaný orgán verejnej správy tieto subjektívne práva nemá. Úlohou orgánu verejnej správy je v správnom súdnom konaní hájiť zákonnosť ním vydaného rozhodnutia. Uvedené však neznamená, že podanému návrhu orgánom verejnej správy na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti nebude možné za žiadnych okolností vyhovieť; pôjde však o výnimočné prípady, kedy odloženie účinkov rozhodnutia krajského súdu bude podmienené okrem hrozby závažnej ujmy aj ochranou dôležitého verejného záujmu. Za ohrozenie dôležitého záujmu je možné aj v zmysle uznesenia rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp.zn. 2Ans 3/2006 považovať napríklad navrátenie vodičského oprávnenia duševne chorej osobe, vystavenie zbrojného preukazu nebezpečnému recidivistovi alebo udelenie povolenia k obchodu s vojenským materiálom zločinnému podniku.

43. Kasačný súd pri posudzovaní dôvodnosti návrhu žalovaného na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti, a to aj vo svetle vyššie uvedeného, dospel k záveru, že nie je daný zákonný dôvod na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti, keďže aplikáciou právneho názoru krajského súdu v danej veci by žalovanému ako orgánu verejnej správy nemohla vzniknúť závažná ujma. Ani žalovaným uvádzané dôvody v návrhu na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti nie sú spôsobilé privodiť mu závažnú ujmu predpokladanú procesným predpisom. Rovnako žalovaný nepreukázal, že by mu v dôsledku trvania účinkov rozsudku krajského súdu priamo hrozila závažná ujma. Kasačný súd preto s poukazom na § 447 ods. 2 veta posledná SSP v spojení s § 188 SSP návrh žalovaného na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti zamietol. Vzhľadom na nesplnenie už prvej z podmienok stanovených vo vyššie citovanom ustanovení § 447 ods. 1 SSP sa kasačný súd nezaoberal tým, či priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti nebude v rozpore s verejným záujmom.

44. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný podľa § 167 ods. 1 SSP a § 175 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Kasačný súd priznal úspešnému žalobcovi proti žalovanému právo na úplnú náhradu trov kasačného konania. Žalovaný v kasačnom konaní úspech nemal, preto mu právo na náhradu trov kasačného konania kasačný súd nepriznal.

45. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 139 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.